ماهنامه پیام ما ۵ شماره ۲۲۸ صفحه ۶۳ از ۵۰۰ صفحه ۰.۶۳ مگابایت

۴۵۰۰۲۵

مهمانی رفتن، لباس مهم؛ اعتبار که بیشتر به هزینه‌کردن بستگی دارد

نوشتهٔ هرمز تهمتن

هرمز تهمتن در ۱۹۱۷ در ۲۱ سالگی

مهمانی‌های بزرگ و پرهزینه، که گاه چند روز طول می‌کشید و صدها نفر در آن شرکت می‌کردند، بخش مهمی از زندگی اجتماعی را تشکیل می‌داد. در این مهمانی‌ها، لباس تنها پوشش نبود؛ بلکه نشانه‌ای از ثروت، ذوق و جایگاه صاحب آن به شمار می‌رفت. به همین دلیل، بسیاری از خانواده‌ها برای تهیهٔ لباس مهمانی دست به قرض می‌زدند و گاه سال‌ها بدهی آن را می‌پرداختند.

در این دوره، خیاطان و آرایشگران نقش مهمی در موفقیت یک مهمانی داشتند. خیاط نه‌تنها باید از آخرین مدهای پاریس و وین باخبر می‌بود، بلکه می‌بایست با دقت اندازه‌ها را می‌گرفت و لباسی می‌دوخت که هم راحت باشد و هم چشم‌گیر. آرایشگر نیز موظف بود مدل مو و آرایش صورت را متناسب با لباس و حتی رنگ چشم‌های مهمان انتخاب کند. گاهی یک مهمانی به‌خاطر اختلاف میان خیاط و آرایشگر به‌هم می‌خورد.

مهمانی‌ها معمولاً در خانه‌های بزرگ یا باغ‌های اعیانی برگزار می‌شدند. اتاق‌ها با گل‌های تازه و چراغ‌های زیاد آراسته می‌شدند و میزها از غذاهای گران‌قیمت پر بود. در این مهمانی‌ها، صرف غذا تنها بخشی از برنامه بود. موسیقی، رقص، بازی‌های کوچک و گفت‌وگوهای طولانی بخش اصلی سرگرمی به شمار می‌رفت. بسیاری از میزبان‌ها برای جلب توجه مهمان‌های مهم، برنامه‌های ویژه ترتیب می‌دادند.

با این حال، همه از این وضع راضی نبودند. برخی آن را نشانهٔ بیهودگی و اسراف می‌دانستند. در روزنامه‌ها و مجله‌های آن زمان، مقاله‌هایی درباره هزینه‌های بیهوده این مهمانی‌ها منتشر می‌شد. با این همه، مهمانی‌ها همچنان ادامه داشتند، زیرا برای بسیاری از اعضای طبقهٔ بالا، حضور در این جشن‌ها نه یک انتخاب، بلکه یک ضرورت اجتماعی به شمار می‌رفت.

مهمانی رفتن و نمایش ثروت در سالن‌های بزرگ

نوشتهٔ هرمز تهمتن

در سال‌های پایانی سدهٔ گذشته، مهمانی‌های بزرگ و پرهزینه به یکی از مهم‌ترین راه‌های نمایش ثروت و موقعیت اجتماعی در میان خانواده‌های اعیان و بازرگانان تبدیل شده بود. برگزاری یک مهمانی شبانه، که گاه تا پنج روز ادامه می‌یافت، تنها یک دورهمی ساده نبود؛ بلکه رویدادی بود که میزبان با آن می‌کوشید توان مالی، ذوق و جایگاه خود در جامعه را به رخ دیگران بکشد. به همین دلیل، بسیاری از خانواده‌ها برای تهیهٔ یک مهمانی موفق، ماه‌ها پیش از روز جشن برنامه‌ریزی می‌کردند و گاه هزینه‌ای بیش از توان واقعی خود متحمل می‌شدند.

مهمانی‌ها معمولاً در خانه‌های بزرگ یا باغ‌های اعیانی برگزار می‌شدند. اتاق‌ها با گل‌های تازه و چراغ‌های زیاد آراسته می‌شدند و میزها از غذاهای گران‌قیمت پر بود. در این مهمانی‌ها، لباس تنها پوشش نبود؛ بلکه نشانه‌ای از ثروت، ذوق و جایگاه صاحب آن به شمار می‌رفت. به همین دلیل، بسیاری از خانواده‌ها برای تهیهٔ لباس مهمانی دست به قرض می‌زدند و گاه سال‌ها بدهی آن را می‌پرداختند.

در این دوره، خیاطان و آرایشگران نقش مهمی در موفقیت یک مهمانی داشتند. خیاط نه‌تنها باید از آخرین مدهای پاریس و وین باخبر می‌بود، بلکه می‌بایست با دقت اندازه‌ها را می‌گرفت و لباسی می‌دوخت که هم راحت باشد و هم چشم‌گیر. آرایشگر نیز موظف بود مدل مو و آرایش صورت را متناسب با لباس و حتی رنگ چشم‌های مهمان انتخاب کند. گاهی یک اختلاف میان خیاط و آرایشگر به‌هم می‌خورد